

MUZEU

Cu 13 ani în urmă, la cumpăna anilor 2005-2006, la Mănăstirea Putna avea loc cea de-a doua ediție a festivalului „poezie.ro”. Evenimentul, organizat de Marian Șolea, consilier, la acea dată, în Ministerul Culturii și Cultelor, a adunat un număr semnificativ de participanți, printre care Lucian Chișu, Daniel Corbu, Alexandru Mușina, Ștefania Plopeanu, Cassian Maria Spiridon, Marin Stoian și Liviu Ioan Stoiciu, care au luat parte la diverse seminarii literare, studii și ateliere de creație.

Unul dintre aceste ateliere – cel de Creative Writing – l-a avut ca moderator pe Alexandru Mușina, care, cu faimosul său spirit ludic, a propus un vers care să constituie tema creațiilor poetice ale participanților. La atelier, versul dat suna astfel: „Să cumpărăm și ziua care-a fost”.

Marea surpriză a venit la finalul atelierului, când Alexandru Mușina însuși și-a prezentat poemul, scris nu în una, ci în patru variante! Ceea ce spune multe despre seriozitatea cu care A.M. trata actul creației, chiar și atunci când „se juca”.

(Tania Mușina)

1.

Să cumpărăm și ziua care-a fost,
Să o restaurăm, s-o punem în Muzeu.
Muzeul personal, pe care orice prost
Se simte obligat să și-l amenajeze. De când

Se crede, azi, un fel de mic, și singur, Dumnezeu.
Tot ce-am trăit nu mai e doar compost
Pentru o plantă de lumină, ci un fel de post-
Istorie la purtător, pe care o revizităm mereu.

Spunându-ne: e-o formă, totuși, acceptabilă de nemurire.
Decît nimic, mai bine-aceste milioane de senzații,
De întâmplări, de voci și chipuri. De fotografii.

Privindu-le, sîntem, pe rînd: propriii părinți, propriii
bunici, propriii copii.
Zei de o clipă, gelozindu-se, trăind doar unii prin alții.
Pînă cînd, plictisiți unii de alții,
Ne vom retrage-n muzeul propriu, cu desăvîrșire.

2.

Să cumpărăm și ziua care-a fost,
Să o restaurăm, s-o punem în Muzeu.
Muzeul personal, pe care orice prost
Se simte obligat să și-l amenajeze, de cînd Eu

A devenit un fel de mic, și singur, Dumnezeu.
Tot ce-am trăit nu mai e, azi, compost
Pentru o Floare de lumină. Ci un fel de post-
Istorie la purtător, pe care o revizuim mereu.

Spunându-ne: e-o formă, totuși, acceptabilă de nemurire.
Decît nimic, mai bine-aceste milioane de senzații,
De gesturi, întâmplări, de voci și chipuri. De fotografii.

Privindu-le, sîntem, pe rînd: propriii părinți, propriii
bunici, propriii copii.
Pînă ce, zei meschini, invidiindu-ne unii de alții,
Ne vom retrage în Muzeul propriu, cu desăvîrșire.

3.

Să cumpărăm și ziua care-a fost,
Să o sanforizăm[?]. S-o punem în Muzeu.
Muzeul personal, pe care orice Eu
Se simte obligat să-l aibă,-oricât ar fi de prost.

Acum, când fiecare e un fel de Dumnezeu,
Tot ce-au trăit nu mai e doar compost
Pentru o Floare de lumină, ci un fel de post-
Istorie la purtător, pe care o revizuim mereu.

Spunându-ne: e-o formă, totuși, acceptabilă de nemurire.
Decît nimic, mai bine-aceste milioane de senzații,
De gesturi, întâmplări, de voci și chipuri. De fotografii,

În care sîntem, rînd pe rînd: propriii părinți, propriii
bunici, propriii copii,
Pînă cînd, zei meschini, sătui unii de alții,
Ne vom retrage în muzeul propriu, cu desăvîrșire.

4.

Să cumpărăm și ziua care-a fost,
Să o restaurăm. S-o punem în Muzeu.
Muzeul personal, pe care orice Eu
E dornic să și-l facă, oricît ar fi de prost.

Cînd fiecare-și este propriul Dumnezeu,
Tot ce-ai trăit nu mai e doar compost
Pentru o Floare de lumină, ci un fel de post-
Istorie la purtător, pe care o revizuiеști mereu.

Spunîndu-ți: e-o formă, totuși, acceptabilă de nemurire.
Decît nimic, mai bine-aceste milioane de senzații,
De gesturi, întâmplări, de voci și chipuri. De fotografii.

Privindu-le, sîntem, pe rînd: propriii părinți, propriii
bunici, propriii copii...
Pînă cînd, zei meschini, sătui unii de alții,
Ne vom retrage în Muzeul propriu, cu desăvîrșire.

